

23	9	1
24	14	4
25	13	5
26	12	6
27	10	5
28	10	5
29	9	2
30	10	0
31	7	0

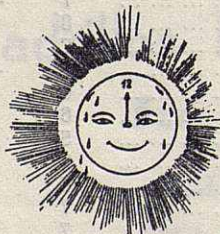
Del mes de febrer:

Dia	Màxima	Mínima
1	14	4
2	14	7
3	11	3
4	10	2
5	10	6
6	11	3
7	10	1
8	10	3
9	6	2
10	6	2
11	5	1
12	7	-1
13	10	0
14	10	-1
15	10	0
16	19	10
17	20	9
18	19	11
19	20	9
20	19	9
21	15	7
22	16	8
23	16	8
24	14	9
25	16	7
26	15	9
27	17	8
28	16	8
29	16	7

Del mes de març:

Dia	Màxima	Mínima
1	17	10
2	17	9
3	11	6
4	12	8
5	15	7
6	13	3
7	13	5
8	14	3
9	19	6
10	18	8
11	19	8
12	19	9
13	13	8
14	16	5
15	15	6
16	13	3
17	14	3
18	13	3
19	13	4
20	17	5
21	20	10
22	16	4
23	18	5
24	18	5
25	16	7
26	17	6
27	16	7
28	19	7
29	27	7
30	13	6
31	16	4

J. Cabot Barbany

Aventures del Pobre Medes

Fa un dia trist, emboirat, malgrat que ja som a primavera. El temps es fred i cau una pluja molt fina que va brillantant-ho tot. Les teulades són netes i polides com si s'hi hagués passat un raspall. En l'ambient se sent el perfum de la terra humida.

Al carrer es senten només les petjades d'un cavall que estira amb penes i treballs un cotxe funerari. Un cotxe d'aquells tan antics i que sembla una reliquia d'aquest poblet. S'ha anat ne-tejant amb la plujeta que cau, doncs es veia que l'havien tret de la quadra, empolsat de molt de temps.

El cavall, amb el cap gairebé tocant-li a terra, porta damunt la testa un plomer que algun temps havia sigut negre brillant. Fa joc amb el cotxe i el cotxer, que sembla talment que hagi deixat l'aixada per portar l'enterrament, havent-se posat una jupa cuita-corrents per complir amb la tasca d'enterrador i cotxer.

Les rodes del cotxe grinyolen damunt l'empedrat del carrer, fent un tot armònic amb les petjades del cavall, el parlar baixet de la gent que acompanya el difunt i la plugeta que va caient lenta i suau.

Medes camina al pas cansat del cavall, darrera el cotxe de morts que porta la caixa on va l'àvia Francisca fent el seu últim viatge.

Al seu costat te a l'oncle tot vestit de negre, un vestit que li ve un xic curt i un xic estret i que fa olor a boles de naftalina i a pomes madures. L'àvia Francisca guardava la roba als armaris, omplint les butxaques de boles i omplint els prestatges de pomes o codonys de l'hort —deia que així es conservava millor la roba, anys i anys.

Ara l'àvia Francisca ja era morta i Medes, tot caminant darrera del cotxe, va pensant en aquella pobra velleta, mare del seu pare i que devia tenir almenys 90 anys.

Encara l'hivern passat, Medes havia anat a veure-la l'àvia Francisca, que vivia amb l'únic fill que li quedava, el Ton, germà del seu pare. Medes trobava que el Ton s'hi assemblava molt al seu pare i per això se l'estimava tant, malgrat que era molt sorrut, s'havia quedat solter, era mig sord i

caminava un xic ajupit, com si anés a cavar la terra, sempre amb un caliquenyo apagat a un costat de la boca. Medes, al costat de l'oncle, quedava un xic petit i de tant en tant se'l mirava com treia el mocador i s'eixugava els ulls plorosos. L'oncle Ton, es quedava molt sol en aquella casa tan gran.

Medes recordava l'àvia Francisca, com si encara la veiés, la veia atiant el foc, on s'hi coïa el menjar de les besties, tota arrupida, plena de faldilles i davantels, amb unes butxaques d'on sempre hi treia coses com si no tinguessin fons. D'aquelles butxaques igual en sortia un caramel, que els cèntims, que un didal, que un manyoc de cordills, el mocador o unes tisores.

—Mira Medes, jo em recordo molt de tu i dels teus pares, ja saps que durant la guerra vaig poguer recollir una bona pila de duros de plata, d'aquells d'abans, te'ls guardo per tu, serà la teva herència, ja que quan es va casar el teu pare, no li vàrem poguer donar cap dot. Per això, la bossa dels duros de plata té de ser per tu, com herència de l'àvia Francisca. La tinc ben amagada, ningú la podrà trobar mai, però no et preocupis, abans no em mori, jo et diré on és i la podràs trobar desseguida.

Medes, tot caminant darrera el cotxe, va pensant en la conversa de l'àvia vora del foc; ara l'àvia estava tancada dins d'aquella caixa mullada per la pluja.

L'àvia s'ha mort sense poguer dir a Medes on està amagada la bossa dels duros de plata, recollits durant la guerra, i que li guardava per ell. Aquells duros guanyats a base de moltes suors i de canvis i de caminades a peu, de poble en poble...

La bossa dels duros de plata de l'àvia s'ha perdut amb ella, s'ha endut el secret a la tomba i qui sap qui i quan els trobarà.

Medes sent que les llàgrimes li cauen cara avall, no per la bossa dels duros, això tant li fa; és per aquella velleta, mare del seu pare i qua ja no podrà tornar a veure mai més a la vora del foc, tota arrupida.

Pobre Medes...

M. V. Tarradellas
Abril 1978